

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1275/2024
23.09.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Мирослав Петровић и Снежана Цемовић, адвокати из ..., против туженог „Траг прес“ д.о.о. Крагујевац, чији је пуномоћник Светлана Васић, адвокат из ..., ради исплате зараде, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3383/22 од 19.09.2023. године, у седници одржаној 23.09.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3383/22 од 19.09.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку П1 160/21 од 07.04.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде зараде за остварен прековремени рад у периоду од 01.01.2013. године до 10.11.2015. године, исплати појединачне месечне износе са каматом, како је наведено у овом ставу. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде штете због неискоришћеног годишњег одмора исплати за 2013, 2014. и 2015. годину износе наведене у изреци са каматом. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка плати износ од 628.550,00 динара, а уколико у остављеном року наведеном у изреци то не учини на наведени износ тече законска затезна камата од дана извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3383/22 од 19.09.2023. године, ставом првим изреке, укинута је првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде зараде за оставарен прековремени рад у периоду од 01.01.2013. године до 10.11.2015. године, исплати појединачне износе са законском затезном каматом, као је све ближе наведено у изреци, као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде

штете због неискоришћеног годишњег одмора исплати: за 2013. годину, 2014. годину и 2015. годину, износе са законском затезном каматом како је наведено у овом ставу, као неоснован. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 535.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужени је дао одговор на ревизију.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 3. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23), Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Наводима ревизије указује се на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП што не представља ревизијски разлог у смислу члана 407. ЗПП.

Према чињеничном стању утврђеном пред другостепеним судом, пред којим је отворена расправа у смислу одредбе члана 383. став 4. ЗПП, тужилац је био члан Омладинске задруге „Факс“ из Крагујевца и код туженог је био ангажован као задругар те задруге, по уговорима о привременим и повременим пословима током спорног периода и то од 01.01.2013. године до 16.12.2013. године, од 15.01.2014. године до 31.12.2014. године и од 15.01.2015. године до 10.11.2015. године. Рад је започео на пословима магационера, а у спорном периоду је обављао послове возача комбија и развоза штампе. Уговорима о привременим и повременим пословима, током спорног периода, није уговорена цена рада по радном часу, нити радно време. Тужилац је навео да му је накнада за рад у почетку била 18.000,00 динара, а у утуженом периоду 23.000,00 динара и исплаћивана је на руке тако што је 01. у месецу примао 10.000,00 динара, а 10. у месецу преостали износ од 13.000,00 динара. Износ од 1.150,00 динара није била уговорена дневница за рад код туженог, него се са колегом интерно договорио да му он за дан кад га мења даје овај износ. У вези начина рада и износа накнаде за рад се договарао са ББ којим му је лично наложио да у путним налозима упише време – почетак вожње и да на тај почетак дода 4 сата, а да не упише стварно време које је провео на путу. Није водио личну евиденцију о времену проведеном на раду, а време поласка возила зависило је од времена штампе новина. У 2013. години није имао годишњи одмор, а у 2014. и 2015. години му је речено да има 14 дана одмора у који улазе и викенди и он је за 2014. и 2015. године искористио годишњи одмор. Према налазу вештака саобраћајне струке, који је извршен на основу путних налога који гласе на име тужиоца и увида у GPS систем, за релацију Чачак – Бистрица – Чачак потребно је најмање 7 сати вожње, тако да путни налози и попуњено време од 4 сата нису у складу са реалним временом потребним за обављање активности тужиоца. Вештак економско-финансијске струке утврдио је висину утужених потраживања за остварени прековремени рад у две варијанте и то: у првој варијанти за исказивање зараде тужиоца за период када тужени није имао документацију о времену проведеном на раду, примењена је просечна цена рада за период од маја 2014. године и 2015.

годину (тужени није доставио евидентиране сате рада тужиоца за период од јануара 2013. до априла 2014. године) која је износила 174,15 динара и у другој варијанти где је примењена цена рада према фиксној исплаћеној заради (9.000,00 динара) и месечном просеку радних сати од 168 сати, што износи 53,57 динара.

Другостепени суд је укинуо првостепену пресуду и на основу утврђеног чињеничног стања одбио тужбени захтев на основу члана 30. став 1, 108. став 1. тачка 3, 114. став 1. и 197. став 1. тачка 1. Закона о раду.

По оцини Врховног суда правилна је одлука другостепеног суда којом је одбијен тужбени захтев.

Наиме, радни однос се сходно члану 30. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05 са свим изменама и допунама) заснива уговором о раду који закључују запослени и послодавац пре ступања запосленог на рад у писаном облику. Одредбом члана 197. овог закона прописано је да послодавац може за обављање послова који су по својој природи такви да не трају дуже од 120 радних дана у календарској години да закључи уговор о обављању привремених и повремених послова. У конкретном случају тужилац је ангажован на обављању послова и задатака код туженог на основу више закључених уговора о привременим и повременим пословима и у спорном периоду је обављао послове возача комбија и развоза штампе. Имајући у виду карактер посла и закључене уговоре о привременим и повременим пословима, закон ову врсту рада третира као рад ван радног односа и исплаћује се уговорена накнада за рад. У конкретној ситуацији закљученим уговорима о привременим и повременим пословима током спорног периода, није уговорена цена рада по радном часу нити радно време, а тужилац на коме је био терет доказивања у смислу члана 231. ЗПП није доказао колико је износила цена рада и број остварених сати евентуално фактичког рада код туженог за утужени период, како правилно закључује другостепени суд. Стога су правно прихватљиви разлози другостепеног суда да не прихвати налаз и мишљење вештака економско-финансијске струке ни у првој ни у другој варијанти с обзиром на наведено одсуство доказа за обим и висину накнаде за остварени фактички рад код туженог.

Осим тога, уговор о привременим и повременим пословима представља рад ван радног односа, што значи да се на тужиоца не примењују одредбе Закона о раду о правима из радног односа, како што је годишњи одмор, већ има само она права по основу рада која су утврђена конкретним уговором.

Наводима ревизије тужиоца о томе да је све време био радно ангажован за обављање послова који, по својој природи, не представљају привремене и повремене послове, већ су у питању послови истоврсне природе из делатности рада туженог, нису од утицаја на правилност побијане одлуке. Тужилац није водио поступак за утврђење ништавости закључених уговора о привременим и повременим пословима, нити је доказао у том светлу сталност и непрекидни континуитет рада код туженог. Осталим ревизијским наводима се фактички оспорава чињенично стање и указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 231. ЗПП, кроз изношење сопственог виђења времена обављања рада и цене рада, који нису прихватљиви, с обзиром да је другостепени суд према чињеницама утврђеним правилно извео закључак да тужилац није доказао обим и висину накнаде за оставарени рад.

Из изнетих разлога на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију је одбијен, јер наведени трошкови нису били потребни у поступку одлучивања по ревизији.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић